תגיד, העניין הזה של לשכב עם כל הנשים בעולם זו משימה שבחור צעיר לוקח על עצמו? או שאתה פעם לקחת על עצמך?

אן בסרט

אבא אמר לי פעם מישפט שאותו אני זוכר עד היום: דודינקה, תדע שלא תוכל לשכב עם כל הנשים שבעולם. לא האמנתי שהוא אומר דבר כזה

נות, כשכבר ידע שהוא אחרי שתי התקפות־לב, ובשנה האחרונה לחיים שלו, כשהוא קי־בל סרטן־גרון, הוא דיבר באופן גלוי ביותר על מוות, אבל לא על סכס. כשהוא העז, כשכבר גדלתי והוא העז פעם לומר לי משהו בנדון, זה היה מישפט שאני זוכר. הוא אמר: דודינקה, תדע שעם כל הנשים בעולם לא תוכל לשכב. אני לא האמנתי שהוא אומר כזה מישפט.

זיוית: הוא, כנראה, התרשם שזאת המשי־מה שלקחת על עצמך.

דודו: שוב, אני לא יודע. זו תדמית שיצרו לי, אולי על סמך...

זיוית: לא, לא, אני רק אומרת את זה בעיקבות המישפט של אבא. זאת היתה הר־גשה שלו, כנראה.

דודו: אני, בכל אופן, הבהרתי את זה נכון. אני זוכר דוגמה: כשהייתי בן 16 הציגו בהבימה את אירמה לה־דוס. ורציתי שאבא יקח אותי לראות את ההצגה. אבא שלי, אמר, ואני זוכר את המישפט: אב ובנו לא הולכים יחד לזונה. עד כדי כך.

אני נחרדתי שהוא אמר את המילה הזאת בכלל, כי לא ידעתי שהוא מסוגל. הוא היה בשבילי סמל היושר, הטוהר, האידיאלים, מהדור של בן־גוריון ובן־צבי ושות'. אני חושב שהוא נהיה מודרני עם השנים, אבל כשהייתי ילד, ללא ספק, השנים הראשונות — את, כפסיכולוגית, יודעת את זה בטח — ממש "NO, NO" לא, לא, אסור, לא מדברים על זה. יש אהבה, אבל לא יודע אם יש סכס. אני זוכר טוב, כמובן, כשפעם חזרנו מבית־הספר — הייתי בן 10 — התווכחנו עם הילדים בכיתה. אני אמרתי: ההורים שלי לא שוכבים, לא יכול להיות שהם שוכבים.

זיוית: כן, בזה אני מוכרחה לומר, היית דומה לרוב הילדים, כי...

דודו: אבל רוב הילדים של אז.

זיוית: לא של עכשיו, של אז. כן, נכון, של אז, בהחלט.

דודו: של אז, לא של היום. הילדים של היום הם משהו אחר לגמרי.

● ● ●

זיוית: תגיד, העניין הזה של לשכב עם כל הנשים בעולם, זאת משימה שבחור צעיר לוקח על עצמו? או שאתה פעם לקחת על עצמך? או שזה עדיין אקטואלי?

דודו: בשום אופן לא. אני אגיד את זה בצורה שאולי תעורר צחוק, אבל היא נכונה. אני מחפש אהבה.

זה שאהבה עוברת דרך מיטה זה ברור, הב־עייה היא שברגע שגמרנו את המיטה, האשה הופכת להיות זונה, ואז היא כבר לא שווה אהבה. זה כנראה התסביך הידוע כאדיפוס או משהו כזה.

זיוית: לאו דווקא כאדיפוס, אלא כתס־ביך המדונה והזונה. זה מופיע בסרט באופן מאוד חזק, זאת אומרת, הסרט נעשה על־ידי גבר, ויש לנו שם באופן מאוד ברור שתי הנ־שים — המדונה והזונה.

יש לנו האשה הנשואה, שמסתובבת לא במיקרה כל הזמן עם צלב על הצוואר. אני חושבת שהבחירה של השחקנית היא מאוד על המדונה, והיא מתנועעת באופן שלא מקובל כחושני, באופן — ככה הוא גם אמר את זה — עם מודעות עצמית, אפילו קצת נוקשה, והיא עושה את משק־הבית. היא זאת "שיש לו בבית", לגיבור, לג'ון. מולה אנחנו רואים את אחותה, שבגלל ההתחרות ביניהן — זה נושא מאוד חזק בסרט — היות ואחותה הגדולה היא הטובה והמכובדת, אז היא הולכת על הסכס. זאת אומרת היא כאילו הזונה, היא אוהבת מין, היא לא אחת שמתחתנים איתה, היא אחת ששוכבים איתה.

דודו עם נשים
זונות או קדושות?

יש לנו כאן החלוקה הזאת, שהיא קלאסית בראש של הרבה מאוד גברים, כמו שאתה עכשיו תיארת. זאת אומרת, ישנה האשה הק־דושה וישנה הקדשה.

דודו: למשל, כשהיא באה אליו ומציעה לו להתגרש, הוא בשוק, מפני שזה מערער לו את כל סדר־החיים שלו. היא האשה בשבילו, היא ודאי סמל־מעמד.

כשהבחור האורח, גרהם, שואל אותה על חיי־הנישואין שלה, מה שהיא מתארת זה: יש לנו בית, יש לו ג'וב טוב. זה חיי־נישואין בשבילה, וכנראה גם בשבילו.

זיוית: אז עכשיו השאלה שלי אליך: האם החלוקה הזאת — זה מעניין אותי בקשר אליך, ודרכך בקשר לגברים בכלל — ואתה אמרת את זה, האמנם החלוקה הזאת קיימת בנפש? שישנן נשים שמתחתנים איתן, שהן לא כל־כך מיניות, ואלה שאוהבות מין כמו שאתה אמרת קודם, שנכנסות למיטה בהתל־הבות כמו הבחורה בסרט, וזה הופך אותן לזר־נות, ואז הן ככר לא ראויות להיות האשה?

האמנם יש משהו בבטן שמחזיק את החלר־קה הזאת? זה קורה לך, ההרגשה הזאת? שיש נשים כאלה ונשים כאלה, כפי שאמרת קודם? אם היא היתה איתי במיטה היא לא מתאימה להיות לי לרעיה?

דודו: יש לי בעייה לענות על זה, מפני שאני לא מודע עד כדי כך.

● ● ●

זיוית: רציתי לשאול אותך שאלות חד־שות, לא רק שאלות שיש לך תשובה מוכנה עליהן מקודם.

אתה אמרת את זה קודם: אתה נכנס איתה למיטה, אז אחר־כך היא כבר זונה, אז זאת כבר לא אהבה, היא לא ראויה לאהבה.

דודו: היו לי שלוש מערכות־יחסים רצי־ניות בחיים, ובשלושתן הסכס היה הרבר המק־שר, החזק ביותר. למרות שפגשתי כבר נשים יותר אינטלקטואליות, יותר ידידות ויותר קרובות אלי מבחינה מנטלית, אני נמשכתי ונמשכתי לא רק פיסית, אלא גם אהבתי — את אלה שאיתן היה לי סכס טוב. אני מתאר לי...

זיוית: ואתה לא בחרת בהן כרעיות.

דודו: לא בחרתי בהן כרעיות. הנה עובדה, עד היום אני לא בחרתי באף אחת כרעיה.

זיוית: ואז אנחנו שואלים: האם יכול להיות שיש בין שני הרברים האלה קשר? זאת אומרת, האם בעצם זה, שזה היה כל־כך מיני, פסל אותן כרעיות? אני משתמשת במילה רעיה, כדי להבחין בין אשה ו...

דודו: אני חושב שנלך יותר רחוק. אני אגיד לך שלרעתי — ואת הריעה הזאת כבר הבעתי לפני מישהי — אני חושב שהמילה החזקה ביותר בסרט זה לא סכס ולא וידיאו־טייפ, אלא שקרים.

זיוית: נכון, גם אני חושבת ככה.

דודו: מפני שאותם שקרים, שאם תרשי לי לצאת מהנושא הזה, אותם שקרים שאנחנו משקרים לעצמנו ולאחרים, והם לא קשורים רק ליחסים שבינו לבינה, הם גם השקרים הפוליטיים, אפילו.

כלומר, יש מוסכמות שאנחנו אומרים או־